клони до земята. - Да видя засмяно лицето на царство ти.

Пред вратата на покоите му го чакаше великият логотет.

С няколко свитъци в ръка и папка под мишница..Той сведе чело в почит.Лицето му бе строго.

- Неотложен доклад,царство ти. Искам прошка.Може би сега не беше ред и час.Ако повелиш,може да го отложим.Ала дългът ми беше да ти известя веднага щом завърших разследването си.

- За държавните работи няма час и ред.Заповядай,Григорий.

Когато влязоха в работната ,царят сам запали големия седмосвещник,подреди книжата които бе оставил неприбрани по масата. Това бяха последните писма от Никея. Император Иоан Ватаци се оплакваше от непоносимата мъка,която изживяваше с загубата на любимата съпруга.Кира Елена съобщаваше вести за трите си малки дъщери.Покрай болката за смъртта на свекървата,между редовете се прокрадваше някаква неясна тъга,че третото момиче разочаровало целия никейски двор,който очаквал наследник за престола.Теодор бе едничък син на Ватаци и Ирина Ласкарис,винаги болнав,със застрашено здраве и живот,какво щеше да стане ако той умреше млад,като последен носител на славното име Ласкарис? Защото Иоан Ватаци бе предпочел синът му да носи името на дядо си по майка,император Теодор I Ласкарис,за да напомня пряката връзка с византийския престол.

Третото писмо беше от Теодор. В замена на слабите телесни сили,младият човек беше високонравствен,много начетен и голям поклонник на изкуствата. Никейският двор беше станал сборище за цялата византийска духовна знатност; Никита Хониат, Никифор Блемид,Георги Акрополита. Те основаваха школи,обучаваха младежите на логика,риторика,аритметика,геометрия,физика,география,астрономия,богословие...Сам Теодор Ласкарис учеше в тия школи и основаваше нови.Особено склонност той проявяваше към поезията. Всяко негово писмо започваше с някое стихотворение ,което служеше за встъпление.

Ето,и това негово послание от Георги Акрополита започваше с оплакватална поезия,писана за смъртта на Ирина.

Трогателните строфи в които се описваше рядката привързаност